

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra ATHENODORUS

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312758400336/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Laften priser jeg de vise Guder,
Som nægted Højde mig og Legemstyld,
Hvorover tidt i Ungdomstid jeg knurrede: –
Nu, Julia, giv hid dit lange Slør, –
Det er som skabt for Isis' Helligdomme;
Der er de alt! Ja, lad dem banke kun!
Bedæk mit Hoved, – ryst ej saa paa Haanden,
Den kunde blive let til vor Forræder;
Ræk mig dit Sværd, min Søn, der skjult skal træde
Istedetfor Minervas Hjelm og Spyd;
Bort med din Hustru nu, og flyt saa Lampen!
Vi tør ej længer friste deres Taalmod;
Aabn Døren, Cajus, og ledsag mig ud
Med Taushed og sørgmodig Lydighed.”

Alt hørtes udenfor i Nattens Stille
En ivrig Hvisken mellem Trællene,
Og Husets svage Indgang trængtes heftigt;
Nu ved dens Aabning styrted ræd
Enhver tilbage, og da Cajus førte
Den tæt Tilslørede til Bærestolen,
Blev Byrden hævet op i skyndsom Hast,
Og hurtigt fjerned de sig bort fra Manden,
Som sendte rørt taknemmelige Blikke
Igennem Natten til Athenodorus. –

Den Gamles første Tanke dybt i Eenrum
Var bitter, som en Smag af Skuffelse:
Augustus var ham kjær ved Vanens Magt;
Han haabed stedse dog at skimte Spiren
Af det med Kamp nedlagte Frø, og nu –
Saa store Evner og dog Sandsers Træl,

En saadan Højde, fast til Skyerne,
Og – Pjedestals Fod i Dynd og Støv!
„Ak!“ sukked Gubben, „hvo formaaer at raade
Den indre Sphæx i Menneskets Natur!“ –
Hans Sjæl sank hen i Grublen; efterhaanden
Indvirked Nattens Ro paa Oldingen,
Hvis Dag var viet Aandens svære Kamp;
Den sagte vuggende Bevægelse
Var som et Trylleret fra Barndomstiden,
Og Trællenes afmaalte, lette Trin
Og Vandets Rislen fra Fontænerne
Og Hjertefreden i hans eget Bryst, –
Alt blev en Valmue, hvis Slummerkraft
Omsider lukkede hans trætte Øjne. –

Men, mens han slumred og i Drømme selv
Forisatte Tankens Flugt, var Lidenskaben
Lysvaagen i den kejserlige Borg. –
I hiltet Gemak, hvits gyldne Adgangsnøgle
Var smeddet kun for Kejseren alene,
Stod lyttende August; – hans stolte Aasyn,
Der ellers i sin stille Marmorro
Var som en Sarkophag for skjulte Tanker,
Gav frit sit Spil til en urolig Attraa,
Som hævede hans Bryst: – en Duft af Ambra
Flød sagte aandende fra Lampens Flamme,
Og Lyset faldt, forædlet gennem Rav,
Med Varme paa hans høje Skikkelse
Og bæved paa de yppigt malte Vægge,
Paa Loftets Guld og paa det blanke Sølvspejl
Og Purpurlejets silkebløde Bolster. –
Med Et oplaredes hans Mine; – rask